

BESTSELER

vydavatelství

MICHAELA GALAMBOŠOVÁ

MANIPULÁTOR

ON JE VRAJ DOKONALÝ, ONA TO VŠAK NEVIDÍ

MANIPULÁTOR

MICHAELA GALAMBOŠOVÁ

Michaela Galambošová

Manipulátor

Copyright © by Michaela Galambošová

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-969968-7-2

Príbeh je fikcia, akákoľvek podobnosť postáv či miest je čisto náhodná.

Venujem mame. Za povzbudenie,
dôveru a všetko ostatné.
Ďakujem. Bez nej by som tento
príbeh nedokončila.

Prvá kapitola

„Som náročný,“ pomyslel si Jozef, keď komponoval inzerát do ezoterického časopisu Hviezda. Zvolil si kategóriu Zoznamka, má predsa čo ponúknuť, a po tom, čo pustil k vode nepriebojnú tridsiatničku Zdeny, sa rozhodol, že šťastiu dopomôže sám a nič nenechá na náhodu. Nebude hľadať žiadnu chuderu, ktorej by išlo iba o majetok. Presne vedel, čo hľadá.

Ženu skromnú, poslušnú, tú, čo bude mať v úcte mužov a nebude mať problém po namáhavom dni pripraviť manželovi teplú večeru. Reči o feminizme ho iritovali. Veď dnešné dievčatá myslia len na drahú kozmetiku, svoju kariéru, a že nevedia pripraviť ani dobrú sviečkovú, je smutný dôsledok modernej doby.

V myslí sa mu vynoril obraz ideálnej rodiny, v ktorej vyrastal. Páčilo sa mu, ako si jeho otec Jozef vychoval mamu. Polievka musela byť vždy na sporáku, vrelá, otec neznášal prihrievajú. Mamu si od mala pamätal pri platni, ako nervózne pozerá na hodinky a varí polievku.

Otec robil na zmeny v miestnej továrni, no keď sa zastavil na jedno malé čapované, čas sa natiahol. Obed však nesmel vychladnúť. Mal právo na kvalitnú, domácu stravu po tom, ako osem hodín stál za pásom a robil zo seba šaša. Všetko pre to, aby zabezpečil svoju rodinu, ženu a štyroch synov. Bol hrdý na synov, k dievčatám by si cestu asi nenašiel. Synov od mala viedol k rodinnej hrdosti. Pudrák. To meno niečo znamenalo v malom meste na juhozápade Slovenska. Treba byť na hrdý, neukazovať city, tie sú pre slabochovy.

Neznášal, keď videl svoju ženu v tichosti plakať. Mu-

sel ju vychovať. Stačilo jej párkrát pocítiť ťarchu Jozefovej pravej ruky, aby vedela, ako sa má správať a kde je jej miesto. Ženy sú mrchy. Skúšajú, a preto ich treba dostať včas do správneho intervalu. Odtiaľ potiaľ. Pre pokoj v rodine.

Syn Jozef, najstarší a najmilovanejší, sa zrkadlil v otcovi. Chcel byť ako on. Nebojácny, tvrdý a hrdý. Jozef Pudrák junior. Keď otec jedol, mama stála za ním. Nedovolila si prisadnúť, zložiť unavené telo na stoličku, to by jej manžel bral ako prejav neúcty. Žena si má vedieť uctiť svojho muža. I v kostole tak hovorili. Mladému Jozefovi sa pri tejto spomienke rozlial úsmev na samolúbej tvári. Ako to len sformulovať, aby sa mu ozvala žena, krehká, poslušná a jemná? I keď v posteli nemusí ležať ako vrece zemiakov. O tom mal tiež jasnú predstavu.

Vzal hárok papiera, nemal počítač a ani po ňom netúžil. Bol rád, že vedel pracovať s mobilom, ktorý nevyhnutne potreboval. Kedysi chodil volávať z telefónnej búdky na pošte, časom ju zrušili pre neefektívnosť. Musel si teda zaobstarať mobil. Počítač a internet bral ako stratu času. Radšej si zájde do prírody.

„Hľadám žienku, ktorá si nebude zakladať na statkoch svetských, ale na duchovnej kráse. S čistým a otvoreným srdiečkom. Som mladý, pohľadný muž, 33 rokov, 190 centimetrov, štíhlejšej postavy. Ak sa rada túlaš prírodou a zaujíma Ťa duchovno, máš do 28 rokov, ozvi sa. Budem rád.“

Ani to tak nebolelo a za pár minút sa zrodil inzerát. Vložil ho do obálky aj so svojou spätnou adresou. Trochu ho škrelo, že na zverejnenie bude musieť čakať niekoľko mesiacov, ale zas, je to zadarmo a peniažky treba pošetriť. Inak svoj zrub nedostavia.

Eva sa ponáhľala na prednášku z ekológie a presne

podľa zvyklostí nestíhala. Na posteli sa kopila hŕba šiat, s ktorými sa v tento modrý pondelok nevedela stožniť. Keď si naťahovala rifle, z úvah ju vyrušil Miro Žbirka. Chvíľku trvalo, kým si uvedomila, že si zmenila zvonenie a že to nie je zvučka telefónu spolubývajúcej, ktorú pre to, aká bola drobná s perličkovými zúbkami, nevolala inak ako Myška.

Tá sa vrátila pred slabou hodinkou, zatiahla špinavé červené závesy z ťažkého materiálu a zaspala právom preflámovanej noci. Pri pohľade na Myšku prešiel Evu nával emócií. Darmo, mala ju rada, bola to jej najlepšia priateľka, spoznali sa, spolu bývali tretí rok v malej neútulnej izbe internátu a vedeli navzájom o sebe viac ako kňaz pri spovedi. Vyzváňanie neprestalo. Otlčený mobil, na ktorého značku si nepotrpela, sa jej podarilo nájsť pod červeným tričkom.

„Ahoj, Janka, počúvam,“ ozvala sa zadychčane.

„Pamätáš sa na toho chlapa, čo som si s ním písala?“ bolo počuť namiesto pozdravu.

„Hej, pamätám, no teraz nestíham, zavolám po prednáške,“ musela sa rýchlo rozlúčiť, zobrala zošit, do uší si strčila slúchadlá zeleného prehrávača (vyberala ho podľa obľúbenej pistácieovej farby, a nie podľa funkcie), ale ten sa preventívne vypol po pár minútach. Eva nemala ani čas, ani chuť to riešiť.

Čo sa týkalo bežných vecí, bola absolútne nepraktická. Od malička bola viac v oblakoch ako na zemi, rozprávala sa s vílami, vymýšľala si príbehy, rada kreslila. Z ničoho si dlho nerobila ťažkú hlavu, pretože myšlienky preskakovali jedna cez druhú, a spôsobovali tak slušný chaos v myslí ich majiteľky.

Ako utekala do školy, spomenula si na potenciálneho „muža života“ kamarátky Janky. Jana jej prečítala všetky listy, v ktorých sa kvetnato vyjadroval o svojom

živote. Muž v Kristovom veku, voľný, vysoký, milujúci prírodu a podobné veci, asi ako každý, kto si dáva inzerát do Hviezdy.

Z listov pôsobil veľmi alternatívne: žiadna televízia, len príroda, masáže, duchovno a otvorené srdce. To otvorené a milujúce srdiečko bolo spomínané v každej druhej vete. Asi kardiak, uškrnula sa Eva. Jeho písmo bolo úhľadné, písmenká poukladané vedľa seba. Jana sa hanbila za svoj vypísaný rukopis, preto odpovede na listy písala na počítači. Muž sa rozvedenej Jane pochválil, že stavia alternatívny príbytok v srdci Slovenska a že mu ku šťastiu chýba len polovička, s ktorou by sa o tento raj na zemi delil.

Pri poslednej návšteve ukázala Jana Eve fotku tohto neuveriteľného muža. Fotka bola maličká, pravdepodobne z maturitného pozdravu, aj účes pasoval do doby Nežnej revolúcie. Chlap na nej určite nevyzeral zle. Evou prešla niekoľkosekundová vlna závidi. Žeby Jana stretla dokonalého muža? Prenikavé zelené oči, špinavý blond odtieň myšacej farby a tie zuby! Sen každého stomatológa. Dokonalé, vybielené, rovné, ako z reklamy. Jeho výzoru však chýbala charizma, to fluidum, ktoré vie rozklepať nohy všetkým ženským bytostiam.

Eva nechcela Jane chlapa znechucovať, možno to spôsobila len tá fotografia, alebo zrnko závidi, ktoré sa v Eve usadilo a spôsobovalo výčitky svedomia. Skutočne jej dobrého chlapa priala, a hanbila sa za svoje skryté pocity. Nepoznala nikoho, kto by si dokonalého muža zaslúžil viac ako Jana.

Vydávala sa mladá, sotva dvadsaťročná, po dlhodobom vzťahu s dedinským krásavcom, futbalistom, ktorý bol za každý žart, no nepoznal svoje hranice. Jeho vtipy okorenené alkoholizmom ostali vtipné len pre neho samotného. Pre okolie boli vrcholom trápnosti a na Janke

ostávala hanba a súcitné pohľady. Po maličkovej svadbe, kam Martinova sestra prišla v rovnakých šatách ako nevesta, už nebolo cesty späť.

Martin získal v Janke istotu, prestal sa snažiť byť normálny už aj pred okolím. Syna splodil proti Janinej vôli, začal mínať ťažko ušetrené peniaze, a keď ho v jeden večer našla spať vo vlastných výlučkoch, rozhodla sa odísť. Teraz je rok šťastne rozvedená, žije u mamy a hľadá muža svojich snov...

Na priechode, kým nenaskočila zelená, sa Eva zamyslela nad tým, ako dlho Jana komunikuje s novým objavom. Určite viac ako pol roka. Problémom bola vzdialenosť, fyzicky ich delilo dvesto kilometrov. Pán Dokonalý však týždenne pendloval medzi Viedňou a Rajom (na zemi), takže extra kilometre by nemali byť prekážkou pre skúseného vodiča. Párkrát síce mali naplánované stretnutie, ale vždy z toho zišlo. Jana sa s malým Lukášom nechcela trepať autobusom za mužom, ktorého ešte nepozná. Trvala na tom, že on by mal predsa prísť prvý. Patrílo by sa to.

S Evou boli vychované rovnako v dobrej viere na správneho chlapa, ktorý je galantný, otvára dvere a nežiada sex pred svadbou. Žena by pri hľadaní partnera nemala byť aktívna, aj Evina babka hovorievala, že dobrú kravu aj pri žľabe nájdú. Janka si síce Evinu babku vážila, ale už sa stihla prehrešiť proti babkinmu pravidlu. Už dávno nedúfala, že by ju niekto našiel u mamy, na dedine pri žehlení vysušenej bielizne.

Eva sa usmiala pri spomienke na túto dobrú, jednoduchú ženu so sedliackym rozumom. Tak dobre si žila, brala veci, ako prišli, a tvrdila, že len mladí si to vedia všetko tak pekne skomplikovať. Odpočíva už šiesty rok na malom cintoríne pod brezami.

Do učebne vošla desať minút po začatí prednášky.

Sotva počuteľne pozdravila okolie a hneď sa stratila v poslednom rade. Prednášku o trvalom permafroste počúvala na pol ucha, starý pán profesor postupne vyťahoval z igelitového vrecúška farebné kriedy a niečo písal na tabuľu. Nemenil intenzitu hlasu, a tak hnal všetkých prítomných do driemot. Vzduch v malej, tmavej a nevyvetranej miestnosti sa nedal zniesť.

Eva neznášala štipľavý zápach potu, zmiešaný s bioplynom, ktorý potichu vypúšťali driemajúci spolužiaci. Snažila sa aspoň zabaviť si myseľ, počítala minúty do konca prednášky. Ešte tridsaťsedem. Hárok papiera bol pomalovaný motýlikmi a špirálami, no to jej zabralo len pár minút času. Vytiahla telefón nastavený v tichom režime a pokúšala sa prejsť cez deviaty level v tetrise, čo sa jej nepodarilo do konca prednášky.

Keď sa prepchala cez húf študentov, ktorí sa tešili z konca hodiny, už sa pred automatom na kávu vytvoril poriadne dlhý rad. Blokoval ho ich profesor, ktorý si zabudol okuliare, a tak dlhšie hľadal správny nápoj. Jeho hrdosť mu bránila prijať pomoc od sympatickej vysokej blondínky, ktorá stála hneď za ním.

Pred Evou stál spolužiak Martin, ktorý začal rozprávať o skriptách. Pomaly sa končil letný semester. Apríl bol tento rok výnimočne teplý, čo študentom pripomínalo, že je najvyšší čas začať myslieť na odovzdanie prác a na zháňanie skript. Ako aj pri ostatných predmetoch, tak aj aktuálne skriptá z ekológie boli podpultovým tovarom. V knižnici bolo dostupné vydanie zo sedemdesiateho tretieho, podfarbené jemnými vsuvkami o správnom svetonázore.

Dnes to na skúšku nestačilo. Kto mal šťastie alebo známosti, ten sa dostal k niekoľkokrát odkopírovanej kópii. V prítomí zafajčenej krčmy štvrtej cenovej si spoločne zvykli lúštiť prefotené písmenká a snažili sa prira-

diť k nim správny význam. Silná štyridsiatnička so zle odfarbenými vlasmi na nich zazerala, pretože nad jednou kofolou či malým „čapákom“ strávili celé hodiny. O nejakej veľkej tržbe sa nedalo hovoriť. Čašníčka však bola rada, že má akú-takú prácu, na úrade práce strávila jedenásť mesiacov. Konečne mala robotu, ale to, čo robila, ju vôbec nebavilo.

Eve sa dnes nechcelo medzi ľudí. Postála pred budovou školy, vypila kávu z automatu a vybrala sa smerom k internátu. Nemala náladu, hlava ju bolela a nad ničím sa jej nechcelo premýšľať, typický príznak predmenštruačného syndrómu. Spomenula si na Janu a vytočila číslo. Nech to má čím skôr za sebou, pretože bolesť hlavy sa stupňovala každým krokom.

Janin hlas sa z telefónu ozval po prvom zazvonení. Určite čakala na telefonát. Rozhovor sa začal klasickými frázami, kto sa ako má, ako je teplo, že už bude jar. Z Janinho hlasu bolo cítiť vzrušenie.

S niekým sa stretla. Volal sa Anton. Síce mal jazvu na tvári a vážil štyridsať kíl aj s príslušenstvom, ale že si s ním rozumie a že je konečne šťastná. Takto sa teda veci zvrтли. Eva mala radosť a v duchu oplula Janu pre šťastie, nech sa jej to podarí. Jana si spomenula aj na muža z listov. Vraj by podľa nej bola škoda nechať ho len tak na ocot. Od mesta, kde Eva študovala, boli jeho rodičia vzdialení len dvadsať minút autom.

Jana mala dobrý úmysel. Vedela, že Eva je momentálne sama, že sa tiež zaujíma o ezoteriku, takže by s týmto mužom mohla nájsť spoločnú reč. Keď jej naposledy volal, čo bolo asi pred týždňom, hneď mu ospevovala svoju dlhoročnú kamarátku Evu. Napadlo jej to aj zo zisťovacieho dôvodu – bolo jej ľúto, že len tak, zo dňa na deň, odsunula svoju listovú známosť na vedľajšiu koľaj.

Muža z rozprávania Eva zaujala, rád by sa s ňou

stretol osobne, a preto Janu požiadal o telefónne číslo. A Jana ho nechcela poskytnúť bez Evinho súhlasu. Teraz, na druhej strane Slovenska, aj telefónnej linky, napäto čakala na Evinu reakciu.

V prvom okamihu sa Eva urazila. Bolo síce pravdou, že bez vzťahu bola takmer dva roky, ale bola to jej osobná voľba. Necítila až takú potrebu viazať sa počas vysokoškolského života. Sem-tam na ňu prišla vlna smútku a túžila sa k niekomu pritúliť, ale s tou podmienkou, že si sama nájde vhodného partnera. Pri Janinom dohadzovaní sa cítila ako neschopná chudera, ktorej treba pomôcť, a to ju urážalo.

„Opováž sa mu dať moje číslo,“ slová prudko vyštekla do telefónu. Jana začala habkať, ospravedlňovať sa a presviedčať Evu, že to naozaj nemyslela zle. Eva od mala vedela naplno prežívať emócie. Príroda ju stvorila veľmi impulzívnu, málokedy si nechala priestor na spracovanie okolitých podnetov. Teraz bol čas zhlboka sa nadýchnuť a po počiatočnej, prudkej reakcii si to všetko znova premyslieť.

V hlave spájala fakty o tajomnom mužovi z listov, zdal sa jej lákavý, a tak pomaly samu seba presvedčila, že za jedno stretnutie vari nič nedá. Šálka nezáväznej kávy jej zo sebedomia neuberie. Napokon sa s Janou dohodla, že môže pomôcť osudu a posunúť jej číslo neznámemu Jozefovi. Na oplátku jej bude referovať o každej správe a telefonáte, ktorý dostane. Aby ani Jana nevypadla z obrazu.

Evu to poriadne rozrušilo. Do hlavy sa jej dostal nový podnet, roj myšlienok sa nedal zastaviť. Ešte viac ju rozbolela hlava, ani ostré jarné slnko jej nerobilo dobre. Keď sa dostala do parku pred internátom, sadla si na ošúchanú lavičku a z tašky vylovila fľašu s vodou. Po pár gľgoch jej bolo lepšie.

Zrazu zazvonil telefón a Eva sa pozrela na displej, ktorý ukazoval neznáme číslo.

„Prosím,“ hlas jej preskočil o oktávu vyššie.

„Ahoj, Eva. Tu je Jozef.“

Keby len vedela, čo ju čaká, tak to číslo nikdy, ale nikdy nezdvihne.

Druhá kapitola

Jozef si prečítal esemesku od Jany a na účtenku z benzínovej pumpy si poznačil telefónne číslo neznámej Evy. Ťahalo sa cez položky benzín a čokoládová tyčinka. Jozef si uvedomoval, že cukor je pre organizmus čistý toxín, no keď si občas dá, tak mu to neublíži. Odkasľal si, v aute si prestavil spätné zrkadlo tak, aby mohol sledovať svoj výraz pri rozhovore. Mal rád všetko pod kontrolou. Niekde čítal, že keď sa človek pri telefonáte usmieva, vycíti to aj druhá strana, a rozhovor bude plynúť oveľa ľahšie.

„Prosím,“ ozvalo sa z druhej strany slúchadla.

„Aaahoj, Evuľka. Tuná je Jozef. Určite ti o mne Janka rozprávala.“

Evu v prvom momente obľahol studený pot. To oslovenie od mala neznášala, vždy sa jej rýmovalo s detským označením pre ženskú vagínu.

„Ahoj, som Eva. Hm, spomínala ťa,“ odpovedala, stále trochu zmätená.

Jozef si vydýchol. Cítil sa silnejší, uvoľnil sa, ešte raz sa usmial na seba a veselo pokračoval ďalej. Započúval sa do vlastnej melódie hlasu a začal rozprávať o veciach, ktoré má rád, čo ho teší, ako si predstavuje život. Mal pocit, že každým nádychom v ňom narastá nečakaný prívál energie, priam mal chuť uletieť.

Eva, jeho nedobrovoľná poslucháčka, však tieto pocity neprežívala spolu s ním. Počúvala jeho hlas. Znel neprijemne, piskľavo, vôbec sa jej nehodil k predstave charizmatického chlapa. Na mužoch jej imponoval hlboký zamatový hlas, s ktorým by jeho nositeľ mohol

pokojne prečítať celý telefónny zoznam, a vôbec by to neprekážalo. Pri tej predstave si zasnene povzdychla.

S Jozefom volala takmer pol hodiny, často kontrolovala čas na telefóne, a keď zmeškala pár slov, tak jej ani neunikla pointa. Jozefov dlhý monológ popretkávala občasným zamrmlaním, a krátkymi odpoveďami typu áno – nie. Asi necítil potrebu sa dozvedieť o nej niečo viac.

Eva sa znechutene uškrnula, pretože bola presvedčená, že rozpráva veľa, i v detstve jej to bolo vyčítané. Na základnej škole ju učiteľka nechcela vyvolať, stále sa hlásila, na všetko mala svoj názor a veľmi rada ho prezentovala širokému okoliu. A teraz počúva muža, ktorý ju ani nepustí k slovu. To jej volá pre to, že sa nemá komu vyrozprávať? Nič o nej nevedel, až na pár informácií, ktoré mu Jana poskytla. To bolo zlé, že sa nezaujíma o jej svet.

Jozef sa skutočne snažil byť milý a veľmi chcel zapôsobiť. Seba opisoval ako veselého človeka milujúceho všetko a všetkých navôkol. Už niekoľko rokov robil vo Viedni maséra, tam vlastnil byt, v ktorom prespáva dve až tri noci, a potom sa vracia naspäť do Raja, kde stavia svoju vysnenú drevenicu. Sťažoval sa, že je to veľmi náročné, nebyť zakotvený a sústavne sa premiestňovať, ale že to robí rád a z dobrého a čistého srdiečka.

Vec, ktorú Eva neznášala. Zdrobneniny. Je to milé pri malých deťoch, alebo pri čerstvých zaľúbencoch. Ale s dospelým, cudzím človekom jej to nejako nešlo dokopy. Jozef do viet zakomponoval slová ako zlatko, miláčik, ktoré počas rozhovoru naberali na frekvencii. Najprv akoby skúšal, ako na to oslovenie Eva zareaguje. Keď sa k tomu nevyjadrovala, dávkoval ho s čoraz väčšou smelosťou a elánom.

Eve išla naďalej prasknúť hlava a hnevala sa na seba,

prečo je na muža, ktorého ani nepozná, taká nabrúsená. Snažila sa byť milá, vnímať ho naplno, precítiť dušou to, čo hovorí, ale vôbec sa jej to nedarilo. Nekrivdí mu?

Ozvali sa v nej výčitky svedomia. Väčšinou dala na prvý dojem, no ten z Jozefa bol strašný. Namyslený, egoistický narcis. Každá jeho veta sa začínala „Ja“. V Eve sa začal vnútorný boj, ktorý nemala chuť analyzovať. Možno je iný, ako pôsobí. A ten jeho nesympatický hlas? Však za to nemôže, ten si nevyberá. Možno je len zle naladená pre silnú bolesť hlavy. Túžila si ľahnúť a vstať až na druhý deň.

„Dobre, dobre, Jožo,“ skočila mu do reči, keď začal dopodrobna opisovať panenskú prírodu v okolí Raja. Jozef to vzal doslova, opisoval kameň po kameni. Bolo by hriechom niečo vynechať.

„Zlatko, nevolaj ma tak, ľudkovia blízki mojej duši ma volajú Jožko.“

Eve skoro zabehol dúšok vody, keď počula tieto slová. Dokonca aj chlpy na chrbte sa jej postavili, to oslovenie jej vôbec nešlo do úst, a tak si ho upravila na Jozef.

Minúty ubiehali a Eva zamerala svoju pozornosť na nepoetickú potrebu vylučovania. Od rána pila veľa vody a takmer jej išiel prasknúť močový mechúr. Jozef si však nedal skočiť do reči, rozprával a rozprával, už ho takmer nevnímala. Bez rozlúčky položila telefón. Tento muž z nej vysal posledné zvyšky energie.

Jozef si poklepkával po volante, zasnene hovoril o kurze reflexnej terapie, ktorý chcel robiť po skolaudovaní svojej vysnenej drevenice. Po chvíli si všimol, že vraví do hluchého telefónu.

Asi spadol signál, pomyslel si a okamžite vytočil Evi-no číslo. Majú si toľko toho povedať.

„Niečo si zabudol?“ ozvala sa nepríjemným tónom. „Musím končiť, mám ešte nejaké povinnosti a naozaj

ma bolí hlava,“ hanbila sa priznať, že musí ísť cikať, i keď je to obyčajná činnosť, ktorej sa žiaden človek nevyhne.

„Zlatko, len pokoj. Pozri, ako vonku krásne svieti slniečko, aj vtáčiky sa nám začínajú ozývať o slovo. Nepila si náhodou kávu?“ nedal sa odradiť.

Eva potvrdila, že kávu už mala, je dobrá na jej nízky tlak. Po tomto priznaní nasledovala desaťminútová prednáška o škodlivosti kofeínu na ľudský organizmus, a ak si Eva pridávala do kávy mlieko, tak to už bolo podľa Jozefa čisté zúfalstvo. Keby si radšej vychutnala fantastický Jožkov čajíček, tak by jej hneď bolo lepšie.

Toto je tvoje ďalšie mínus, pomyslela si. Neznášala, keď ju niekto poučoval. Vlastne, to nikto nemá rád.

Nechápala, aká sila išla z tohto človeka, no niečo jej bránilo druhýkrát položiť telefón a jeho kontakt si uložiť pod menom Nedvíhať. Myšlienky zaodel do celého roja slov, ale ona každým pórom tela vnímala, že toto nie je správna cesta. Niečo jej však zabránilo otočiť sa hneď na začiatku tejto nezmyselnej epizódy. Hovor sa jej podarilo ukončiť až v izbe, vybila sa jej batéria, a tak ukončila Evinu siahodlhú dilemu.

Jozef sa márne pokúšal vytáčať Evino číslo. Na druhej strane linky sa ozvalo informačné hlásenie: „Číslo, ktoré voláte, je momentálne nedostupné. Voľbu opakujte neskôr, prosím.“ Skúšal a skúšal, opakovane, v 10-minútových intervaloch.

Počas pokusov sa pohol z parkoviska a vydal sa smerom k rodnému bydlisku. S mamou nehovoril zopár dní, bol zvedavý, čo má nové. Minulý týždeň sa sťažovala na závraty a búšenie srdca, tak ju poslal k internistovi do okresného mestečka. Sám bol zvedavý, ako dopadli výsledky. Na zadnom sedadle ležala športová taška, plná špinavej bielizne, o ktorú sa jeho matka vedela

s láskou postarať. Už dvanásť rokov používala ten istý prášok aj aviváž. Jozef mal rád túto vôňu domova, ktorú si so sebou prinášal do zahraničia.

Mama sa o Jozefa starala, aj z lásky, aj z povinnosti, bála sa mužovho hnevu. Všetko vyžehlila, dokonca aj ponožky a trenírky, pretože Jozef sa zvykol s'ťažovať, že neožehlená bielizeň mu spôsobuje zapareniny na zadku.

Eva si dala rýchlu sprchu v internátnych nehygienických sprchách, kam by bosou nohou nevkročil ani najväčší odvážlivec. Voda bola vlažná, odtok sa sústavne upchával, a tak okolo Evy plávali chumáče vlasov spoločujúcich asi aj z minulého semestra. Sem-tam síce vkročila do kúpeľne upratovačka, ale umyla ju vodou bez saponátu, ktorú použila na všetkých dvadsať izieb na poschodí. Lenka z izby oproti ju pristihla, ako si dáva do igelitovej tašky čistiace prostriedky určené práve na udržanie poriadku. Asi sa viac zídu doma, čo je neodmysliteľná slovenská mentalita. Čo nie je pripútané, tak to dostane nohy. A o chvíľu aj iného majiteľa.

Keď bola Eva čerstvou prváčkou, doniesla osemkusové balenie toaletného papiera a s dobrou vôľou ho nechala na záchode. O hodinu ho už nebolo. Tak skončilo aj mydlo, uteráky, takže všetko radšej nechávala v izbe. Keď prišla návšteva, vtisla jej do ruky košík s hygienickými potrebami.

Eva si zabalila mokré vlasy do uteráka a v žltom župane potichu vošla do izby. Myška ešte spala, nechala teda zatiahnuté závesy a konečne si ľahla. Verila, že kvalitný, hlboký spánok ju osvieži, a získa tak nadhľad nad nečakanými udalosťami.

Zobudila sa, až keď bola úplná tma. Rádiobudík na nočnom stolíku ukazoval 19:33. Eva si uvedomila, že